

На следната ваканция се върнахме у дома трима и единъ гостенинъ, който щѣше да дойде скоро. И, наистина, следъ месецъ той не закъснѣ. Сега бѣше момиченце. Пакъ радостъ, пакъ заемане на петолевката. . .

Никола Моновъ

НАШАТА „СВѢТУЛКА“ ПРАЗДНУВА

„Свѣтулчице“ съ очички златни,
ти носишъ часове приятни
на много български дечица.

Ти галишъ съ малката ржчица
добритѣ детски сърдчица,
ти милвашъ съ нѣжнитѣ крилца.

Четиресетъ години цѣли
въвъ всѣка кжщица си грѣла,
разнасяла си радостъ чиста
съсъ своитѣ пѣснички сребристи,
и приказкитѣ си игриви —
„Свѣтулчице“, бжди ни жива!

Весѣ Паспалеева

Работя въ детската литература отъ 45 години. Първото ми стихотворение „Пролѣтъ“ бѣ печатано презъ 1900 година въ сп. „Звезда“.

Минали бѣха 4 години. Много мои работи бѣха помѣстени въ разни читанки. Тогава получихъ покана отъ Георги Стояновъ, учителъ въ Плѣвнѣ, за близко сътрудничество въ ново сп. „Свѣтулка“. Запитахъ го, какво не одобрява въ сжществуващитѣ списания. Отговори ми, че се занимавали само съ градския животъ и гражданчетата, галенитѣ мамини чедѣ, а почти нищо не давали изъ живота на селото и селенчетата.

„Свѣтулка“ се появи, закрепна, преодолѣ много спънки и несгоди, обаче не измѣни да бжде изразителъ и на селския животъ, да описва и трудолюбието на нашитѣ селяни и работници.

Пожелавамъ на „Свѣтулка“ да свѣти още много години!

В. Ив. Стояновъ

